

64. ԳՅՈՒՂՈՒՄ ԸՄ, ԳՅՈՒՂՈՒՄ ԶԸՄ...

Աշուղներն վերի հըվաքվում ին մրցության, հերհը հարցեր տամ, տըհանցա մինը լոխճինին կապում ա, սազերը ծըռքըրենե-
րան ինքյ օնոսո, Մին օրիշ աշուղ քյինամ ա, տըհանում հըրան հըն-
գերունքը ծըռքըրենն խաշ ըրած, լիցըկումած նստոտած: Դնստին
կլխու վա ինգյոն, վըեր հնգերունցը հի՞նչ ա պըտահալ, քյինամ
ա տահանց հախտող աշուղեն կոշտը, ասում.—Օգում ըմ քզնըհտ
մրցեմ: էտ աշուղը թա՛ առաշ հս հարց տամ, տու պաղասխանե՞ս,
թա տու հարց տաս, հս պաղասխանե՞մ: Տա թա՛ լն՛վ, տո՛ւ հարց
տու նա յիլ հրցընում ա, թա էն հինչն ա՞ գյոնդոն ըմ, գյոնդոն
չըմ: էտ հախտող աշուղը կարում յի պաղասխանե: Հարց տվողն
ասում ա.—Մեհենգյ քեզ հախտված ը՞ս ճինանչում, թա չէ՞: Նա
թա՛ վըեր հարցետ պաղասխանն ասես, ինձ հախտված կըճինան-
չիմ: Հարց տվող աշուղն ասում ա.—Տա մահն ա, գյոնդոն ըմ,
վըեր մըռնըլական ըմ, բայց գյոնդոն չըմ հի՞ր ըմ մըռնըլական:

